

## [Valdemar Thomsen.]

Valutareserverne svækkes, Vekselkurserne maa for alt i Verden ikke røres, og saa griber man i sin Vaande til banktekniske Midler, der maaske, som sagt, var virksomme i en fjern Fortid, men nu er forføjede, fordi der ikke sker det, som det er Mening skulde ske for at styrke Valutareserverne, nemlig et Fald i Omkostningsniveauet og dermed større Eksport og mindre Import. Det, man vil opnaa, bliver navnlig større Underskud for de eksporterende Erhverv og vel ogsaa for andre, fordi der er Grænser for, hvor meget de organiserede Erhverv kan læsse over paa Landbruget, der er Grænser ogsaa for det. Endnu større Arbejdsløshed vil naturligvis blive Følgen, fordi Lønnen ikke kan ændres, og derfor kan Varerne heller ikke sælges billigere. Det vil Fagforeningerne, det vil Monopolerne, det vil Kartellerne sørge for ikke sker. Handelsministeren har som kgl. Bankkommissær ikke alene Pligt til at give Tønen an i Nationalbanken, men ogsaa Pligt til over for Folketinget at redegøre for, hvordan han og Regeringen under de nuværende Forhold mener, at vor Pengepolitik skal føres, og hvordan banktekniske Midler skal anvendes. Maa jeg da bede Ministeren sige, om han, hvad adskiligt tyder paa, er i Tvivl om, at man gennem en høj Rente fratager Befolkningens brede Lag den Købekraft, der er Betingelsen for Forbrug og produktivt Arbejde. Vil Ministeren bestride, at en højere Rentefod vil medføre større og altsaa uoverkommelige Udgifter for Landbruget? Den vil medføre højere Husleje, stigende Varepriser i Byerne o. s. v. I Stedet for gennem Rentestigning og lignende banktekniske Foranstaltninger at skærpe den økonomiske Uligevægt burde man snarest sørge for at skabe Balance Erhvervene og Befolkningsgrupperne imellem.

For at give Ministeren Lejlighed til, nu da Spørgsmaalet er rejst, at komme ind paa Detailler, vil jeg endvidere spørge Ministeren, om han er uenig med mig i, at en fornuftig og tidssvarende Pengepolitik maa medvirke til at ophæve Misforholdet mellem paa den ene Side Eksporterhvervenes frie Markedspriser og paa den anden Side Lønninger og bundne Priser. Indkomstfordelingen kan, derom er der aldeles ingen Tvivl, gennem en bedre Valuta- og Rentepolitik bringes i Orden. Arbejdsløsheden kan selvfølgelig ikke modarbejdes gennem forøgede Udgifter, derimod i høj Grad gennem en liberal Kreditgivning; men jeg indrømmer, at der vanskeligt bliver Plads for en saadan Kreditgivning, medmindre man først gennem Rentesænkning og valuta-

riske Foranstaltninger giver ogsaa Landbruget Mulighed for at betale enhver sit. Vi kan lige saa godt erkende det først som sidst, vi kommer ikke uden om, at økonomisk Balance tilvejebringes gennem valutatiske Foranstaltninger, og da vil det vise sig her som for øvrigt overalt i Verden, at en dybtgaaende Rentesænkning er mulig. Der gaar jo næsten ikke en Dag, uden at der fra de Lande, der har devalueret, meldes om lavere Diskonto, helt ned til  $1\frac{1}{2}$  pCt., tror jeg. Nu siger man: Ja, men vi er for fattige herhjemme. Dertil vil jeg sige, at det, man opnaar gennem en Forhøjelse af Renten, er, at vi bliver endnu fattigere, idet Kapitalen, som det sker, udbytter den arbejdende Befolkning med Aagerrenter.

Angaaende det formaalstjenlige i Rentesænkning har der i alt Fald ikke officielt inden for Regeringspartierne været nogen Tvivl, og saadan forstod jeg ogsaa den højtærede Handelsminister i Dag; den højtærede Handelsminister er aldeles ikke i Tvivl om, at det vil være til Gavn for Samfundet, om Rentesænkning kunde gennemføres. Jeg vil sige ogsaa til de Radikale, at hvis dette Krav skal slettes af Programmet, bliver der virkelig ikke stort tilbage af Realiteter.

Det er saamænd meget forstaaeligt, hvad jeg saa i et Blad forleden, at Ribe Amts Husmænd ved et Møde, efter at Diskontoforhøjelsen var foretaget, var enige om „at faa talt ud med Landbrugsministeren“, idet man, saadan hedder det i den paagældende Meddelelse, „havde bemærket en vis Kølighed hos Ministeren angaaende Rentespørgsmaalet“. Ja, det er saamænd et mildt Udtryk! Jeg saa for øvrigt ogsaa, at der ved et Husmandsmøde i Vejle Amt faldt en saare betegnende Udtalelse fra en af de tilstedeværende Husmænd — Referatet findes i „Vejle Amts Folkeblad“:

„Det er os,“  
sagde han, altsaa Husmændene,

„der har været med til at sætte den nuværende Regering ind. Derfor skal Kravene til den ogsaa fremsættes med saa meget større Styrke. Vil Regeringen ikke opfylde vore Krav, maa vi være med til at smide den ud igen.“

Det er rene Ord for Pengene, og jeg tror nok, at mange ogsaa af Regeringspartiernes Vælgere efterhaanden faar en Følelse af det, som vi andre længe har haft paa Følelsen, at Regeringen i Virkeligheden har mere Maskepi med, er mere præget af Højfinansens Folk, end sundt er for en Politik, der virkelig skal tjene det arbejdende Folks Interesser. Ingen kan være i Tvivl om, at